

ła praw i obowiązków nauczyciela (Dz. U. Nr 16, poz. 114), uprawnieni są do korzystania z dodatkowej powierzchni mieszkalnej.

§ 2. 1. Organ administracji szkolnej na wniosek zainteresowanego wydaje zaświadczenie o przysługującym nauczycielowi prawie do dodatkowej powierzchni mieszkalnej według wzoru, stanowiącego załącznik do zarządzenia.

2. Zaświadczenie organu administracji szkolnej stanowi podstawę dla organu dysponującego mieszkaniem do przydzielenia nauczycielowi dodatkowej powierzchni mieszkalnej.

§ 3. 1. Dodatkową powierzchnią mieszkalną jest ta część mieszkania, którą nauczyciel może zajmować ponad powierzchnią przysługującą mu na podstawie ogólnych norm zaludnienia mieszkań.

2. Dodatkową powierzchnię mieszkalną przyznaje się w postaci osobnej izby.

3. Osobna izba, przydzielona jako dodatkowa powierzchnia mieszkalna, łącznie z podstawową powierzchnią nie powinna w zasadzie przekraczać podwójnej normy podstawowej zaludnienia, przysługującej uprawnionemu.

4. Realizacja uprawnień do dodatkowej powierzchni mieszkalnej w lokalach odpowiadających obowiązującym

standardom budowlanym następuje przez przydzielenie lokalu większego o jedną kategorię, wynikającą z normatywu projektowania mieszkań.

§ 4. 1. W razie zbiegu uprawnień do korzystania z dodatkowej powierzchni mieszkalnej u osób pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym uprawnienie do korzystania z dodatkowej powierzchni mieszkalnej może być zrealizowane na rzecz jednej z uprawnionych osób.

2. Organ dysponujący lokalem może w uzasadnionych wypadkach odstąpić od tej zasady, jeżeli uprawnione osoby wykonują prace odmiennego rodzaju, nie pozwalające na jednoczesne wykorzystanie do tych prac tej samej izby, lub gdy przyznanie uprawnień nastąpiło z różnych tytułów.

§ 5. Uprawnienie do korzystania z dodatkowej izby mieszkalnej nie może być realizowane w razie zajmowania jednej izby przez osobę samotną.

§ 6. Nauczyciel korzystający z dodatkowej powierzchni mieszkalnej zachowuje to uprawnienie po przejściu do pracy w organach administracji szkolnej lub do instancji Związku Nauczycielstwa Polskiego.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Oświaty i Wychowania: J. Kuberski

Załącznik do zarządzenia Ministra Oświaty i Wychowania z dnia 7 lipca 1972 r. (poz. 210).

Zaświadczenie nr.:

Na podstawie art. 43 ust. 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 1972 r. — Karta praw i obowiązków nauczyciela (Dz. U. Nr 16, poz. 114)

(nazwa organu

.....) stwierdza prawo

administracji szkolnej)

Ob.
zamieszkałego(ej) w
do korzystania z dodatkowej powierzchni mieszkalnej w postaci osobnej izby,

(podpis, data, pieczęć)

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 12 lipca 1972 r.

w sprawie skażania spirytusu i obrotu spirytusem.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 oraz z 1956 r. Nr 54, poz. 244) i § 1 zarządzenia nr 48 Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 1972 r. w sprawie przekazania Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu uprawnień do wydawania przepisów o skażaniu spirytusu i obrocie spirytusem (Monitor Polski Nr 33, poz. 181) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Spirytus przeznaczony do spożycia lub do produkcji artykułów żywnościowych wydaje się nabywcom w stanie czystym.

2. Spirytus sprzedawany do celów niekonsumpcyjnych wydaje się nabywcom w stanie skażonym.

§ 2. 1. Jeżeli sprzedaż spirytusu ma być dokonywana po cenie niższej niż cena obowiązująca na spirytus do ce-

łów spożywczych, nabywca obowiązany jest wskazać w zamówieniu (umowie) cel, do jakiego spirytus ma być użyty.

2. Użycie spirytusu przez nabywcę do innych celów niż podane zostało w zamówieniu (umowie) wymaga zezwolenia Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Spirytusowego.

§ 3. 1. Skażanie spirytusu polega na dodaniu domieszek zmieniających jego smak, zapach lub zabarwienie w taki sposób, aby bez zmiany innych istotnych właściwości spirytus stał się niezdatny do spożycia. Środki skażenia dostarcza nabywca na własny koszt. Przed zastosowaniem środków skażenia powinny być one zbadane na koszt nabywcy spirytusu przez laboratorium zakładu wydającego spirytus.

2. Skażanie spirytusu, poza spirytusem przeznaczonym do przerobu na ocet, odbywa się przy odbiorze w zakładach przemysłu spirytusowego. Spirytus przeznaczony do przerobu na ocet skaża się w octowniach.

3. Skażenie spirytusu odbywa się w każdym wypadku przy udziale inspektora szczególnego nadzoru podatkowego, przy czym skażenie spirytusu w miejscu jego odbioru, jak też w zakładzie nabywcy, dokonują upoważnieni do tych czynności pracownicy.

§ 4. 1. Spirytus może być skażony ogólnym środkiem skażającym lub szczególnymi środkami skażającymi.

2. Ogólny środek skażający stosują zakłady przemysłu spirytusowego do skażania spirytusu na denaturat.

3. Do skażenia spirytusu do innych celów stosuje się szczególne środki skażające, określone w załączniku do zarządzenia.

4. Zezwala się na stosowanie nalewów i wyciągów z różnych ziół jako środków skażających spirytus używany do produkcji ziołowych preparatów leczniczych.

§ 5. 1. Upoważnia się Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Spirytusowego do:

- 1) wydawania w szczególnie uzasadnionych wypadkach zezwolenia na odstępstwa od zasad wyrażonych w § 1 ust. 2, § 3 ust. 2 i § 4 ust. 3;

2) ustalania recept ogólnego środka skażającego do otrzymywania denaturatu;

3) wyznaczania przedsiębiorstw przemysłu spirytusowego, które będą sporządzały ogólny środek skażający do otrzymywania denaturatu.

2. Upoważnia się dyrektorów przedsiębiorstw przemysłu spirytusowego do udzielania w uzasadnionych wypadkach zezwolenia na skażenie spirytusu w taki sposób, aby stał się on niezdatny do spożycia, pomimo że nie nastąpi jednocześnie zmiana smaku, zapachu lub zabarwienia. Udzielenie zezwolenia może nastąpić pod warunkiem uzyskania przez odbiorcę spirytusu zgody właściwego miejscowo wojewódzkiego (miejskiego) inspektora sanitarnego na wyżej wymieniony sposób skażenia.

§ 6. Naczelnny Dyrektor Zjednoczenia Przemysłu Spirytusowego określi w instrukcji technologicznej tryb badania szczególnych środków skażających, sposób skażenia spirytusu oraz tryb postępowania przy skażaniu w pełnym cyklu obrotu spirytusem.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1973 r.

Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu: E. Kołodziej

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu z dnia 12 lipca 1972 r. (poz. 211).

WYKAZ

szczególnych środków skażających

(recepty, nazwy i wielkości próbek).

Lp.	Ilość środka skażającego na 100 l spirytusu 100°, nie mniej niż	Nazwa środka skażającego	Wielkość próbki do zbadania w laboratorium
1.	3 l	Aceton	0,25 l
2.	5 l	Alkohol amylový lub butylový	0,25 l
3.	2 l	Amoniak 25-procentowý	0,1 l
4.	3 l	Benzol	0,4 l
5.	3 l	Benzyna	0,4 l
6.	0,3 l	Bromek lub chlorek etylu	0,1 l
7.	0,3 l	Chloroform lub jodoform	0,1 l
8.	1,5 l	Czterochlorek węgla	0,25 l
9.	2 l	Dwusiarczek węgla	0,1 l
10.	3 l	Eter etylowy	0,2 l
11.	1 l	Fenol lub kreozol	0,1 l
12.	1 l	Formalina	0,2 l
13.	1 l	Ftalan dwubutylu lub dwuefýlu lub dwumetylu	0,1 l
14.	0,1 kg	Jod krystaliczny lub 1 l 10-procentowego roztworu jodu	0,05 kg
15.	2 kg	Iditol (nowolak)	0,1 kg
16.	1 kg	Kamfora	0,1 kg
17.	2 kg	Kalafonia	0,1 kg
18.	2 kg	Kreozot	0,1 kg
19.	3 l	Ksylol	0,25 l
20.	2 kg	Kwas salicylowy	0,05 kg
21.	1 kg	Kwas siarkowy stężony	0,01 kg
22.	8 l	Lakier bakelitowy (rezolit)	0,2 l
23.	5 kg	Ług potasowy lub sodowy	0,25 kg
24.	2 l	Nafta	0,25 l
25.	3 kg	Nipagina (aseptina)	0,05 kg
26.	5 l	Octan amyłu, butylu lub etylu	0,25 l
27.	3 l	Olej parafinowy	0,2 l
28.	1 l	Olej rycynowy	0,1 l
29.	1 kg	Olejki eteryczne (niekonsumpcyjne)	0,01 kg
30.	8 kg	Politura spirytusowa 25-procentowa	0,25 kg

Lp.	Ilość środka skażającego na 100 l spirytusu 100°, nie mniej niż	Nazwa środka skażającego	Wielkość próbki do zbadania w laboratorium
31.	5 kg	Rozpuszczalnik nitro	0,25 kg
32.	1,5 kg	Salicylan metylu	0,2 kg
33.	3 kg	Szelak	0,02 kg
34.	2 l	Terpentyna	0,25 l
35.	3 l	Toluol	0,25 l
36.	2 l	Trójchloroetylen	0,25 l
37.	5 kg	Tynktura benzoesowa (roztwór 1 części wagowej żywicy benzoesowej w 5 częściach wagowych spirytusu)	0,05 kg
38.	0,5 kg	Tymol	0,1 kg
39.	1 kg	Wodorotlenek sodu lub potasu	0,1 kg
40.	1 l	Zasady pirydynowe lub pirydyna	0,25 l

Do wyrobu octu — ocej w takim stosunku, aby zawartość kwasu octowego w mieszaninie wynosiła najmniej 10% zawartości alkoholu oraz aby zawartość alkoholu nie przekraczała 30% objętościowych w 20°C.

212

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 12 lipca 1972 r.

w sprawie zasad ustalania wartości użytkowej i przeznaczania na złom lub do rozbiórki statków morskich i żeglugi śródlądowej.

Na podstawie § 25 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 uchwały nr 164 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1971 r. w sprawie rozporządzenia przez państwowe jednostki organizacyjne niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski Nr 46, poz. 292) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia stosuje się do statków morskich i żeglugi śródlądowej bez względu na ich rodzaj, typ i przeznaczenie.

§ 2. Wartość użytkową zbędnego statku ustala się na podstawie:

- 1) stanu zużycia technicznego statku,
- 2) wieku i okresu eksploatacji statku,
- 3) wyników ekonomicznych 2 ostatnich lat eksploatacji statku w porównaniu do wyników osiąganych przez podobne typy statków,
- 4) stopnia przestarzałości konstrukcji i napędu statku,
- 5) spadku parametrów statku (szybkość, ładowność),
- 6) początkowej wartości statku i wartości umorzenia,
- 7) aktualnej ceny zbytu statku,
- 8) wysokości nakładów niezbędnych do wykonania remontu statku,
- 9) wpływu kosztów remontu na obniżenie efektów ekonomicznych eksploatacji statku.

§ 3. 1. Stan zużycia technicznego statku ustala się na podstawie orzeczenia obejmującego:

- 1) procentowy wskaźnik zużycia technicznego kadłuba statku, urządzeń maszynowych i innych elementów wyposażenia oraz ocenę stanu technicznego („stan dobry”, „zadowolający”, „warunkowo zadowolający”, „stan zły”),
- 2) ocenę celowości przeprowadzenia remontu statku z punktu widzenia technicznego,

3) stwierdzenie terminu upływu ważności dokumentów klasyfikacyjnych statku.

2. Orzeczenia, o których mowa w ust. 1, wydają dla statków:

- 1) objętych nadzorem klasyfikacyjnym, wykonywanym przez Polski Rejestr Statków — właściwe placówki terenowe Polskiego Rejestru Statków,
- 2) nie objętych tym nadzorem:
 - komisje powołane przez kierownika jednostki, w której statek się znajduje, albo
 - rzeczoznawcy Polskiego Rejestru Statków, Polskiej Izby Handlu Zagranicznego lub Naczelnej Organizacji Technicznej.

§ 4. 1. Statek przeznaczony na złom lub do rozbiórki, jeżeli w orzeczeniu, o którym mowa w § 3, ustalono dla kadłuba, urządzeń maszynowych i innych elementów wyposażenia:

- 1) zły stan techniczny, a remont niecelowy,
- 2) stan techniczny warunkowo zadowolający, a remont i dalszą eksploatację warunkowo możliwą, lecz ocena innych danych wartości użytkowej statku, określonych w § 2, wskazuje, że remont statku i dalsza jego eksploatacja są ekonomicznie nieuzasadnione.

2. Statek, którego stan techniczny ustalono jako zadowolający lub dobry, może być przeznaczony na złom lub do rozbiórki tylko wyjątkowo, jeżeli wartość użytkowa, określona na podstawie § 2, wskazuje na celowość przeznaczania na złom lub do rozbiórki oraz gdy nie zgłosił się odpowiedni nabywca.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żegluga: J. Szopa

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.